

sættelse eller Virksomhed i en saadan anden Kommune, men ogsaa til at omfatte Personer, der staar i et saa løst Forhold til den saakaldte Erhvervskommune som det blot at være Medlem af Bestyrelse, Repræsentantskab eller lignende for en i Erhvervskommunen værende Institution, finder Mindretallet er at gaa for vidt. Det er efter Mindretallets Skøn at udstrække den langt ud over rimelige Grænser. Saadanne Personer har, som sagt, hverken fast Forretningslokale eller fast Virksomhed i vedkommende Kommune, og det urimelige i at gøre disse Personers Biindtægt til Genstand for mellemkommunal Beskatning træder saa meget stærkere frem, som de allerfleste af den Slags Virksomheder, der her vil blive Tale om, er af den Art, at vedkommende Erhvervskommune har økonomisk Fordel af at have dem indenfor sine Grænser, og det er derfor som Regel ogsaa af den Slags Institutioner, som Kommunerne ligefrem kappes om at faa domicileret indenfor sine Grænser. Det er i væsentlig Grad, som vi har nævnt i Betænkningen, Kreditforeninger, Hypotekforeninger, Banker og Sparekasser, Forsikringsforeninger, Andelsforeninger etc., det kommer til at dreje sig om; og disse er i alt Fald alle af den Art, at Erhvervskommunen ønsker at faa flest mulig af den Slags Institutioner til at tage Domicil indenfor sine Grænser. Jeg synes, at det vilde være at gaa alt for vidt med den mellemkommunale Beskatning at inddrage saadanne Personer under denne; jeg skal nævne et Eksempel, som synes mig at fremstille Forholdet klart. Hvis denne Bestemmelse skulde blive vedtaget om Medlemmer af Repræsentantskab, Bestyrelse etc. for en i en anden By end Opholdskommunen værende Virksomhed, vil det medføre blandt andet, at et Medlem af Repræsentantskabet for Østifternes Kreditforening, som bor paa Fyn og ikke har det mindste med Københavns Kommune at gøre, kunde komme til at svare mellemkommunal Skat til København, eller rettere, at den By, hvor vedkommende bor, skulde kunne komme til at afgive noget af disse Personers Skat til Københavns Kommune, uagtet København har en ret betydelig Fordel af at have Østifternes Kreditforening indenfor sine Bygrænser og sikkert ikke har andet end Fordel af at have den.

Jeg kan nok forstaa, at en Erhvervskommune kan finde det stemmende med Billighed, at den faar nogen Skat af Virksomheder i Kommunen, som paafører den større Udgifter end Indtægter. Og jeg kan

ogsaa forstaa, at en Erhvervskommune kan finde det rimeligt, at den faar nogen Skat af Personer, som staar i dens Tjeneste eller har fast Ansættelse i vedkommende Kommune, men bor i en anden, selv om de Virksomheder, saadanne Personer arbejder i, ikke er til økonomisk Tab for vedkommende Kommune; det kan jeg dog forstaa, men jeg kan ogsaa forstaa, at der kan næres en modsat Opfattelse. Men at en Erhvervskommune skulde have noget som helst Billighedskrav paa at faa Erhvervsskat af Personer, der hverken har Lokale eller fast Ansættelse i vedkommende By, men kun staar i et løst Bierhvervsforhold til en Institution i vedkommende By, en Institution, der oftest er til stor Fordel for Byen, forstaaer jeg aldeles ikke. Skulde saadanne Personer inddrages under den mellemkommunale Beskatning, kunde det føre overordentlig vidt, jeg ved ikke, hvor man saa skulde standse. Og i alle Tilfælde synes jeg, det vilde ligge meget nærmere saa at inddrage Prioritetsrenter under mellemkommunal Beskatning og at bestemme, at de Kapitalister og Pengeinstitutioner etc., som opkræver Prioritetsrenter af Ejendomme i andre Kommuner, skulde svare mellemkommunal Skat i de Kommuner, hvor Renten blev udredet. Det vilde for øvrigt ogsaa staa ganske godt i Samklang med, at man allerede har inddraget Tiendeafgifter og andre Afgifter af fast Ejendom under den mellemkommunale Beskatning. Paa Mindretallets Vegne skal jeg derfor meget anbefale Ændringsforslag Nr. 3 til det høje Tings Velvillie.

Christiansen: Det Mindretal, hvortil jeg hører, har i Betænkningen udtalt, at naar man ikke har kunnet slutte sig til de af Flertallet stillede Ændringsforslag, er det, fordi man synes, at de i for høj Grad fjerner sig fra, hvad der blev vedtaget i Skattelovskommissionen i sin Tid; det var jo et af de Omraader, hvor Skattelovskommissionen var fuldstændig enig. Naar vi ikke har kunnet slutte os til Flertallets Forslag, i hvert Fald for nærværende Tid, er det, fordi vi ikke føler os overbevist om, at den Ændring, Flertallet er gaaet med til under Nr. 5, at Summen 2,500 Kr. forandres til 3,500 Kr., vil findes passende under alle Forhold. Vi har Grund til at tro, at Tallet 2,500 Kr., som maaske rettelig i sin Tid blev foreslaaet af Skattelovskommissionen, er noget for lavt, men paa den anden Side at gaa helt op til 3,500 Kr. for alle Egnes Vedkommende er dog vist at gaa noget for vidt. Derfor har vi heller ikke for